

Μια κατάσταση ρεμπελιό (Φώτης Μιχαήλ, ιατρός)

Categories : [ΚΟΙΝΩΝΙΑ](#)

Date : Απριλίου 15, 2019

Κατά γενική ομολογία, στίς ημέρες μας, τό οικοδόμημα τῆς τρισχιλιετοῦς πολιτισμικῆς μας κληρονομιάς ἔχει καταρρεύσει σχεδόν ὀλοσχερῶς. Απανωτές “σεισμικές δονήσεις”, μέ ἔμφαση τά τελευταῖα χρόνια, κατάφεραν νά μὴν ἀφήσουν τίποτε ὄρθιο. Παιδεία, πολιτική, ἦθος, ἠθική, καλλιτεχνική δημιουργία, ἐκκλησιαστική διοίκηση, βιώνουν μιά παρακμή ἄνευ προηγούμενου.

Τά πάντα ἔχουν ἰσοπεδωθεῖ. Οἱ πάντες ἔχουν ναρκωθεῖ. Καί οἱ ἀρμόδιοι γιά τήν λήψη “μέτρων ἀντισεισμικῶν” ὄχι μονάχα ἀδρανοῦν προδοτικῶς, ἀλλά ἀπό πάνω, “τῶν οἰκίῶν ἡμῶν ἐμπιπραμμένων”, κατά τήν κρίση τῶν προγόνων μας, “ἄδουν” χύδην καί ὑβριστικῶς.

Δέν εἶναι ἡ πρώτη φορά στήν μακραίωνη ἱστορική μας διαδρομή, πού ὡς λαός ἔχουμε ξεπέσει καί ἔχουμε περιέλθει σέ κατάσταση κρίσεως καθολικῆς. Ἡ διαφορά, ὅμως, εἶναι, ὅτι στήν παρούσα κρίση παραχώθηκε στανικῶς κάθε ἴχνος συνειδητοποίησης τῶν συνεπειῶν τῆς καί τεχνηέντως καταργήθηκε κάθε περιθώριο ἀποφασιστικῆς ἀντιμετώπισής τῆς.

Ἄρχοντες καί λαός ἔχουμε κυριολεκτικά παραλύσει. Ἐχουμε φτάσει στά ἔσχατα τῆς πνευματικῆς καί ψυχικῆς μας καταβαράθρωσης. Ἀπόδειξη, τό πῶς συνεχίζουμε καί στεκόμαστε ἀπέναντι στούς δυνάστες τῆς Ψυχῆς μας καί τῆς Πατρίδος μας. Τούτέστιν, ἀπέναντι στίς μεθοδίες τοῦ μισόκαλου καί στίς δηλωμένες ὀρέξεις τῶν ἐπιβούλων τοῦ Γένους μας: **Ἐνῶ ζοῦμε ὑπό καθεστὸς ἀδιαμφισβήτητης σκλαβιάς στά πάθη μας καί στούς “ἐταίρους”, ἐντούτοις ἐπιμένουμε ἐμπράκτως νά ὑποστηρίζουμε, ὅτι αὐτό πού βιώνουμε εἶναι ἡ πᾶσα ἐλευθερία! Τέτοια ἐκουσία σκλαβιά δέν ματάγινε στήν Πατρίδα μας.**

Πρὶν ἀπό ἀρκετά χρόνια, ὁ φιλόσοφος καί λόγιος πολιτικός Παναγιώτης Κανελλόπουλος ἔγραφε σχετικῶς : “Ἡ τάσις πρὸς τήν ὑποδούλωση εἶναι ἀπό τά σημαντικώτερα συμπτώματα τοῦ αἰῶνα μας. Πλήθος ἄνθρωποι ἐλεύθεροι, μορφωμένοι (τούλάχιστον συμβατικά καί τυπικά), ἄνθρωποι “προοδευμένοι” ἢ “προοδευτικοί” ζητοῦν, τείνουν νά ὑποδουλωθοῦν. Καί θέλουν νά “διακριθοῦν”, νά ξεχωρίσουν “δυναμικά” στήν πορεία πρὸς τήν ὀλοκληρωτική ὑποδούλωση”.

Τόν παραπάνω στοχασμό τοῦ Παναγιώτη Κανελλόπουλου ἔρχεται στήν ἴδια περίπου

χρονική στιγμή νά συμπληρώσει και ο καθηγητής Αλέξανδρος Τσιριντάνης, γράφοντας: **“Υποψήφιοι τύραννοι υπήρχαν πάντοτε. Τό έρώτημα είναι, γιατί στην εποχή μας έπρόβαλαν τόσο υποψήφιοι δούλοι, μέσα στην άνθιση τών ιδανικών τής έλευθερίας. Τί συνέβη, ώστε οι τύραννοι αυτοί νά βροϋν έτοιμο τό έδαφος για τήν τυραννία;”**

Τήν απάντηση, όπως και σέ τόσα άλλα σύγχρονα έρωτήματα, μάς τήν δίνει ο άγαπημένος μας Άγιος Παΐσιος: Οι τύραννοι εισέβαλαν και έπεκράτησαν, διότι δυστυχώς περιφρονήσαμε και άρνηθήκαμε τήν μόνη άληθινή Πίστη, τήν Πίστη τών Πατέρων μας, τήν Πίστη στόν Τριαδικό μας Θεό. Έλεγε συγκεκριμένα ο μεγάλος μας Άγιος: **“Η πίστη στόν Θεό είναι μεγάλη υπόθεση. ... Δέν πιστεύει ο άνθρωπος στόν Θεό, και μετά ούτε γονείς ούτε οίκογένεια ούτε χωριό ούτε πατρίδα υπολογίζει. Και αυτά είναι πού πάνε τώρα νά διαλύσουν, γι' αυτό δημιουργοϋν μία κατάσταση ρεμπελιό”**.

Αυτό πού ονομάζει “ρεμπελιό” ο Άγιος Παΐσιος δέν είναι τίποτε άλλο, παρά αυτό πού ζοϋμε σήμερα και τό λέμε “κρίση”. Και τό έρώτημα έν προκειμένω είναι: **Ύπάρχει διέξοδος στην κρίση αυτή;**

Ο γνωστός Ρώσος φιλόσοφος **Νικόλαος Μπερντιάεφ** (1874 -1948) προβληματιζόμενος πάνω στό θέμα τής έπερχόμενης τότε παγκόσμιας κρίσης, είχε καταγράψει τόν έξής πανεπίκαιρο στοχασμό:

“Τρεις διέξοδοι από τήν κρίση προς τήν όποία βαδίζει ο κόσμος μπορούν νά έπινοηθοϋν:

1^{ον}) *Η μοιραία έξοδος. Η καταστροφή τοϋ κόσμου.*

2^{ον}) *Η άναγκαστική μηχανική τάξη τοϋ κολλεκτιβισμού. Η δεσποτεία πάνω στόν κόσμο.*

3^{ον}) *Η έσωτερική νίκη πάνω στό χάος, ο θρίαμβος τοϋ πνεύματος πάνω στην τέχνη, ή πνευματική άποκατάσταση τής ιεραρχίας τών άξιών, πού είναι συνδεδεμένη μέ τήν πραγματοποίηση τής κοινωνικής δικαιοσύνης.*

Η τρίτη διέξοδος, τήν μόνη πού μπορεί νά εύχηθεϊ κανείς, άνοίγεται προς τήν έλευθερία τοϋ ανθρώπου, δέν μπορεί νά είναι άποτέλεσμα τής μοιραίας άναγκαιότητας”.

Κατά τόν Μπερντιάεφ, λοιπόν, τρεις είναι οι διέξοδοι από τήν κρίση. Και από αυτές, μονάχα ή μία είναι φιλόανθρωπη και θεοφιλής. Εκείνη πού ξεκινάει από τήν νικηφόρα καταπολέμηση τών παθών και καταλήγει στόν

Θρίαμβο τοῦ πνεύματος πάνω στήν ὕλη. Οἱ ἄλλες δύο ὁδηγοῦν ἀναπόφευκτα στήν καταδυναστευση τοῦ κόσμου ἢ ἀκόμα χειρότερα στήν πλήρη καταστροφή του. Διακρίνει, ὅμως, μία ἐξόχως ἀναγκαία συνθήκη γιά τήν ἐξασφάλιση καί διασφάλιση αὐτῆς τῆς κοσμοσωτήριας διεξόδου. Ποιά εἶναι αὐτή; Εἶναι ἡ πεμπτουσία τῆς ἀνθρωπίνης ὑπάρξεως, ἡ θεόσδοτη Ἐλευθερία.

Ἡ Ἐλευθερία τῶν Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας μας καί ὄχι ἡ “ἐλευθερία” τῶν μελῶν τοῦ λεγόμενου παγκοσμίου συμβουλίου ἐκκλησιῶν.

Ἡ Ἐλευθερία τῶν Νεομαρτύρων τοῦ Γένους μας καί ὄχι ἡ “ἐλευθερία” τῶν ἐμπνευστῶν τῆς Γαλλικῆς ἐπανάστασης.

Ἡ Ἐλευθερία τῶν ἀδούλωτων Κοινοτήτων μας καί ὄχι ἡ “ἐλευθερία” τῆς κοινότητας εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, τῆς λεγόμενης Ε.Ε.

Ἡ Ἐλευθερία τῶν Ὁμολογητῶν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεώς μας καί ὄχι ἡ “ἐλευθερία” τῶν ἐραστῶν τῆς πανθηρησκείας, δηλαδή, τῶν οἰκουμενιστῶν.

Ἡ Ἐλευθερία, πού ὅπως γράφει γιά τό '21 ὁ τῆς Ρωμηοσύνης Φώτης Κόντογλου, δέν ἦταν κάποια ἀκαθόριστη θεότητα, ἀλλά ἦταν ὁ ἴδιος ὁ Χριστός. Καί γιά ὅσους ἀπό ἐμᾶς, εἴτε ἀπό ἀγνοια εἴτε ἀπό ἀκηδεΐα ἢ τρόμο, δυσκολευόμαστε νά ἐντοπίσουμε καί νά γίνουμε ἕνα μέ αὐτή τήν μοναδική Ἐλευθερία, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δείχνει τόν δρόμο καί λέει: **Ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Κυρίου, ἐκεῖ εἶναι καί ἡ Ἐλευθερία.**

Ἀπευθυνόμενος μάλιστα εἰδικά σ' ἐμᾶς, τούς ἐλευθερωθέντες διά τοῦ Βαπτίσματος, στεντορία τῆ φωνῆ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν μᾶς προτρέπει λέγοντας: *“Σταθεῖτε στερεά στήν Ἐλευθερία πού σᾶς χάρισε ὁ Χριστός, σταθεῖτε καί μήν πέσετε πάλι στό ζυγό τῆς δουλείας. Γιατί γιά τήν Ἐλευθερία σᾶς κάλεσε. Ἀλλά τήν ἐλευθερία μήν τήν παίρνετε μονάχα σάν ἀφορμή γιά τή σάρκα σας”*.

Οἱ ἄσπονδοι “φίλοι μας” μπορεῖ νά μᾶς ἔχουν γιά χάσιμο, ὁ Πανοικτίρμων ὅμως καί Πολυεύσπλαχνος Θεός τελικά δέν θά μᾶς ἀφήσει ἀπροστάτευτους. Ἀπόδειξη, ὅτι στήν πονεμένη σήμερα Πατρίδα μας δέν ἔλειψαν παντελῶς οὔτε οἱ Ἅγιοι οὔτε καί οἱ Ἥρωες.

Τό κακό γιά τίς ἀμαρτίες μας θά ἔρθει, ἀλλά θά εἶναι λιγότερο. Ἔτσι μαρτυροῦν εὐάριθμοι σύγχρονοι θεοφώτιστοι πατέρες.

Λίγο τό ἔχεις στά μάτια τοῦ Θεοῦ, τό νά γίνονται καθημερινῶς Θεῖες Λειτουργίες ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς Ἑλλάδος; Ἡ μήπως εἶναι ἀδιάφορον στήν κρίση τοῦ Φιλανθρώπου Θεοῦ, τό ὅτι κάποιοι γενναῖοι ἀγωνιστές τῆς Πίστεως τολμοῦν καί

άντιστέκονται στον Δούρειο ἵππο τοῦ Ἀντιχρίστου, πού εἶναι ἡ ἀνθρωποκτόνος παναίρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ;

Ὁ ἀντίχριστος εἶναι ἡ σύνοψη τῆς ἀπάτης, τῆς δουλείας καί τοῦ ψεύδους. Ἡ ὄντως Ἀλήθεια εἶναι ὁ Χριστός. **Ἐγώ εἰμί ἡ ὁδός, ἡ ἀλήθεια καί ἡ ζωή. ...Γνώσεσθε τήν Ἀλήθεια καί ἡ Ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.**

Μέ ἄλλα λόγια, ἐάν γνωρίσουμε καί γίνουμε ἕνα μέ τήν Ἀλήθεια, πού εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, τότε μονάχα θά μπορέσουμε καί νά ἐλευθερωθοῦμε τόσο ἀπό τά πάθη μας ὅσο καί ἀπό τούς δυνάστες τῆς γλυκυτάτης Πατρίδος μας.